

Hannes Becker, Wolfram Lotz

27 exigències al teatre

Teatre impossible, Pausa 39 (2017)

1. Els edificis teatrals es dissenyen de manera dilapidadora, perquè la dilapidació és un fonament del teatre.
2. Sota el terra de l'escenari es troba una cavitat colossal, perquè cada pas damunt de l'escenari soni estrany.
3. La paret del fons de l'escenari és alhora la paret del fons del teatre. Es pot alçar mitjançant el seu mecanisme corresponent. Això passa a cada representació, en el moment adequat per un breu instant.
4. Al teatre hi ha una cantina, perquè també s'hi pugui menjar.
5. L'escenari és el lloc on comença la representació. Llueix colors alegres i canta un cant delitós. Algú escolta i mira —i de sobte ella s'adona que de fet no ha vist o sentit el que es pensava. D'altra banda, això fa que canviï el que està veient o sentint, i ella no para de sentir-ho, d'imaginar-s'ho, de veure-ho i de pensar-s'ho.
6. Damunt de l'escenari, una dona és representada per una així anomenada dona, un home per un així anomenat home, un cavaller és representat damunt de l'escenari per un així anomenat cavaller, una dona que porta ulleres per una així anomenada dona que porta ulleres, cortines que es mouen al vent són representades per així anomenades cortines mogudes pel vent, i una així anomenada obra de teatre és representada per una obra de teatre. I tots veuen quin enorme malentès és aquest!
7. També es mostren genitals al teatre, de la mateixa manera que orelles, melics i tasses de cafè brutes. Semblen muts i estranys.
8. Al teatre hi ha persones i animals i pedres i plantes, perquè també al món hi ha persones i animals, pedres i plantes.
9. Quan s'obren les finestres del teatre, es cola el soroll del carrer.
10. El teatre és dins la societat.
11. Al teatre a la gent se li paga decentment, però no només allí.
12. Al teatre importa que la vida dels que hi treballen sigui reeixida, però no només allí.
13. Què vol interpretar qui o què li sembla important a qui i qui per tant vol fer què i com ho ha de fer, això, el millor és que ho decideixi cadascú, després de posar-ho en comú.
14. El tècnic de so és un il·luminador, el secretari és una directora d'escena, l'assistent en pràctiques és un director, la pedagogia teatral és un regidor, el maquillatge és un magatzem d'attrezzo, el departament de premsa és la venda d'entrades anticipada, la dramaturgia és la pàgina web, l'il·luminador és una maquilladora, els vestuaris són secretaris.
15. Les decisions de tots són preses conjuntament per tots. (L'art es fa de manera que això sigui possible, i això vol dir que l'art s'ha de canviar.)
16. L'única comesa de la direcció escènica és posar atenció a tot (la mala acústica, els canvis de llum, els signes que sorgeixen casualment) i, per tant, no oblidar res (la possible entrada en funcionament de màquines, una altra manera de parlar de nou, el potencial d'altres vestuaris). Per això, varies persones són més adequades que una de sola. I és així com la direcció permet a l'individu de romandre del tot amb si mateix, per poder implicar-s'hi completament.
17. Tot allò que s'exhibeix és plena responsabilitat de tots els que, d'una manera o altra, participen en aquesta exhibició.
18. La violència damunt d'un escenari no deixa de ser violència. Per això, també allí (com pertot arreu), s'efectua únicament contra coses.
19. Ningú no pot amagar-se darrere d'un paper. Ningú no pot dir que no hagi estat ella mateixa qui ha actuat damunt l'escenari. Ningú no pot dir que només hagi seguit un ordre damunt l'escenari.
20. Després de la funció, tots els participants pugen a l'escenari per saludar, també el porter i l'acomodadora i el públic.
21. Les jerarquies al teatre són abolides, una vegada i una altra.
22. I una altra.

23. El llenguatge que es parla damunt d'un escenari no és natural (què se suposa que hauria de ser natural!), sinó literari. Vol dir que és artificial, però no de qualsevol manera, sinó d'una manera particular: Tot el que es diu és **realment** intencionat. I alhora també vol dir **una altra cosa**.
24. Les peces dels autors són tan poc manejables que ja només el seu transport cap als teatres causa problemes, per exemple, perquè no caben per la porta, de manera que la porta ha de ser ampliada a la força i als participants se'ls planteja la pregunta de per què dimonis aquesta porta havia de ser tan petita, sí: com pot ser que sempre havien pogut passar per aquesta porta tan petita. Perquè de fet no s'havien adonat fins ara que aquesta porta era tan petita. Com de fet hauria de ser la porta per la qual, de tota manera, hi passen cada dia, i si al cap i a la fi calia una porta i no una cosa totalment diferent.
25. Les obres de teatre no són més que el principi del debat comunitari, però això ja és per si mateix molt més del que ens pensem.
26. Els assajos són un camí llarg. Aquest camí travessa boscos, muntanyes i valls, porta fins al mar, als pobles i ciutats, als zoos, a les cases de la gent, als llocs de treball, a les botigues, als museus i arxius, als jardins, a les parades de bus, a la canalització, als parcs dels *skaters* i als formiguers, al crepitat del foc i a la llum làser de les màquines dispensadores, a la part del darrere del garatge, a la infantesa, als llibres i a les sitcoms, als telèfons mòbils i tablets, a la sala d'assaig, als poemes i al cant dels ocells, a la pols i al vent i al fum, a les parts petites, al dit del cor, a les bambolines, a la descàrrega dels volcans, a la voladissa i a la serralada del Vosges, a l'expressió, al primer zepelí de l'entusiasta de l'aviació David Schwarz (1895), que mai no es va construir, a les boques de tots els participants (previ acord), a Praga i a les prades, a les egagròpiles, al cubell d'escombraries de la història, als vaixells amb tresors, a les ciutats, a l'estancament, al moviment, al foradet del cul, a la dinàmica, al pati de l'escola i a la pausa terrorífica, a la dissolució de la vergonya i a la dissolució de la història, a la joia, a l'amagatall i a la plaça, al vedat més interior, al més extrem, a la implicació, a la capseta minúscula, als mitjans i a la nit, vol dir a la nit dels mitjans i a la gorja, a l'indeterminat de determinades borles blaves i engrunetes de la cortina, a la sortida, al succés, a l'accés, al començ, a l'ascens, al retrocés, a l'entrada, a la porxada.
27. A la tardor ocells de pas sobrevolen el teatre. Són de camí cap al sud.

Juny de 2014

Traducció de Thomas Sauerteig

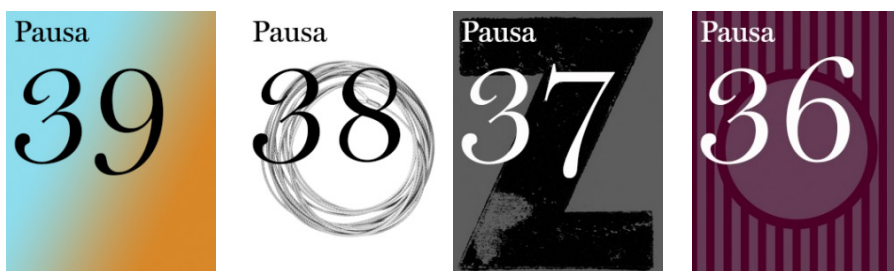
Mots clau: alemany (teatre), Hannes Becker, teatre impossible, Wolfram Lotz

Entrada anterior
A l'ombra del Theatertreffen. Una crònica des de
l'Internationales Forum 2017

Entrada posterior
Discurs sobre el teatre impossible

Últims números

[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

Contacte:
pausa@salabeckett.cat

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre